

LUDMILA SVOZILOVÁ

ANTE PORTAS

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Copyright © Ludmila Svozilová, 2025

Cover © Barbora Lendrová, 2025

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2025

ISBN 978-80-277-6680-2 (pdf)

LUDMILA SVOZILOVÁ

ANTE
PORTAS

*Invokace, evokace a popisy magických
praktik použité v knize představují
pouze fragmenty skutečných rituálů,
doplňené vlastní fantazií. Pokusy
o jejich použití v žádném případě
nedoporučuji.*

*Neděs se duchů v tomhle domě;
kéž by tu nebylo nic horšího.*

Neil Gaiman, *Tajná komora*

MANUALE AD ANIMAM SUAM SERVANDAM

NÁVOD NA PŘEŽITÍ:

FIDENTIA

ODVAHA: Neboj se jich, ale drž si odstup.

Nikdy si s nimi nesmíš zadat. Nesmíš je k sobě pozvat. Ve chvíli, kdy takové entitě dovolíš usadit se v podvědomí, připraví tě o vlastní vůli. Začne si s tebou pohrávat jako kočka s myší. Slietování nečekej. Postupně ti vezme všechno, včetně těch, které miluješ. Způsob, jakým ji vyhnat a přitom přežít, neexistuje. Nepustí tě, dokud tě neuštve k smrti.

VIGILANTIA

OSTRAŽITOST: Dávej si pozor.

Nejraději si vybírá emočně poškozené, přecitlivělé osoby s ještě nerozvinutou psychickou poruchou. Vetrít se do zraněné mysli v podobě ochránce je snadné.

PAX

KLID: Hlídej si vnitřní rovnováhu.

Teprve poznamenaná mysl probouzí všechny zapomenuté síly. Její nejhorší osobní strachy se zhmotní v podobě životu nebezpečných démonů. Je to jako otevřít bránu. Nikdo neví, kdo a co za ní čeká – a to z obou stran. Co se stane, jestli se ty věci spojí?

ÚNOR

Malou jednopatrovou vilku na konci ošumělé slepé ulice nebylo skrz houštinu dávno nestříhaných keřů pámelníku, šípků a vysoké tuhé trávy téměř vidět. Vrátka se při otevření opilecky zakymácela a zasypala nezvané návštěvníky zlomyslnou sprškou letité rzi. Už s prvním opatrným došlápnutím na dlážděný chodníček za brankou sevřela Violu zvláštní tíseň. Staré listy v zažloutlé, proschlé trávě chrupaly pod nohama jako zpráchnivělé ozdoby opadané ze zapomenutých dušičkových věnců. Procházet se po hrobech, znělo by to nejspíš stejně. Odhrnula špičkou boty vrstvu prázdných hlemýždích ulit a zastavila se.

„Je to sice starej dům,“ řekl Ondra omluvně, „ale my si ho opravíme. Co, Violetko?“

Vždycky měl rád moje jméno, pomyslela si s lehkým posmáním. Pohrával si s ním. Viola, Violka, Violet – zní melodicky, říkával. Houslově, pastelově barevně a malinko tajuplně jako ty sama.

Dějà vu, tak nějak se tomu říká? Divnému pocitu, co se jí zmocnil, když stála před vchodovými dveřmi. Jako by se vrátila v čase na sice povědomé, ale naprosto nepřátelské místo.

Dům působil depresivně a studeně. Ze zdí opadávaly kusy omítky a z prázdných míst slepě civěly rozdrobené cihly a velké šedé kameny. Napůl shnilá mapa záhrobního světa, spojovaného hlinitou maltou neodvratného rozkladu. Že se olupují i rámy špinou zaslepených oken, Violu ani nepřekvapilo. Bože, projelo jí bezmocně hlavou. To je ale ruina.

Ostře foukalo. Vítr jí hnal do očí štiplavě ledové kapičky drobného deště. Přitáhla si kapuci do čela a otočila hlavu k barevným sklům dvoukřídlých dveří. Křehká krása vitráže svítila do mrazivého šera a v kontrastu se zbytkem domu téměř bila do očí. Viola zklamaně zaznamenala, že hodně malých sklíček původního květinového motivu chybí. Škoda. Výplně ve dveřích budeme muset určitě vyměnit. Na podobnou nádheru se ovšem ještě hodně dlouho nezmůžeme. Bude nám muset stačit obyčejné tlusté sklo.

Váhavě překročila dva nízké, trávou zarostlé schůdky a natáhla ruku ke klice. „Ta je parádní“, prohodila k Ondrovi. Mosazná dravčí hlava trčela ze začernalých dveří jako nůž z rány. Viola si všimla, že temeno a špičáky má oleštěné doteky cizích dlaní – prozatím jediným viditelným důkazem, že tady kdysi někdo bydlel. Klika číhavě cenila zuby a Viola pocítila něco mezi nechutí a neurčitě lepkavým strachem; najednou si nebyla jistá, jestli za ni vůbec chce vzít a vejít dovnitř. „Mně se to nelíbí“, poznamenala sklesle tak, aby ji Ondra neslyšel. Kdo nemá na výběr, shrábne, co se naskytne, to bylo víc než jasné. Přece s dětmi nepůjdou pod most. Dívala se, jak Ondra loví z kapsy těžký dozický klíč s velkým ozdobným kroužkem a odemyká. Cítí se tak dobře, povzdechla si rezignovaně. Koneckonců, poprvé otevírá vlastní dům. Co na tom, že je to zbořenina, kterou budeme splácet a opravovat do konce života. Kdyby se aspoň s někým poradil. Prý překvapení, hořce se ušklíbla. Vtipálek.

„Běž první“, řekla nahlas.

Chodba se nořila do šera a pachu dlouho uzavřených, dávno nevětraných prostor. Ze tmy svítily omlácené dlaždice a úzký červený běhoun pokrytý vrstvou letité špíny. Koberec pro celebrity, zašklebila se. Jako ve Varech. Rozkašlala se. Plesnivě vlhký, ponurý závan starých sklepení Viole zvedal žaludek. Někde dole pod podlahou zaslechla tichounké chroupání myši.

„Kristepane,“ nadhodila podrážděně. „Ještě tohle. Bůhví co dalšího z těch zdí vyleze. Doufám, že to tady nebudeme muset deratizovat.“

Nevnímá, došlo jí znepokojeně. Je tak zaujatý touhle smrdutou zbořeninou, že mě vůbec neregistruje. A co si myslím já, je mu pro tuhle chvíli srdečně jedno. Zašátrala po zdi a rychle stiskla vypínač. Slabá žárovka bez krytu pomalovala Ondrův obličej nažloutlými fleky. Viola otevřela dokořán vchodové dveře a vpustila dovnitř mrazivý zimní vzduch. Studené denní světlo nemilosrdně odhalilo bezútěšnou zanedbanost interiéru. Na holých stěnách chodby strašil léta nepřemalovaný válečkový vzor, místy oškrábaný skoro na holou zeď. Jako by tu někdo zatínal nehty do omítky tak silně, až vydřel rýhy skoro k podlaze. Roztrásla se zimou.

„Nejdřív vymalujeme,“ usmál se Ondra. „Pokoj a kuchyni, chodbu bych nechal, až vyměním přípojky. Kuchyň je tady dole.“ Otevřel zažloutlé, oprýskané dveře. „Skočdopole nám tu nechal původní starej nábytek. Jinak je celej dům prázdný a zařídíme si ho podle svýho. Teda postupně,“ usmál se omluvně při představě jejich finančních možností. „Ničeho se neboj.“

Neboj se? Procházela místnostmi s pocitem jakéhosi otupělého smíření. Možná bych měla začít řvát. Tohle snad nemůže myslet vážně. Jak mi to mohl udělat? Vybavila si Ondrovo naprosto absurdní nadšení. Vůbec mi nedal na vybranou, ani ho nenapadlo, že bych sem třeba nemusela chtít. Celý ten dům v ní vzbuzoval téměř fyzický odpor spojený

s rezignovanou bezmocí. Už je náš, zachvěla se lehkou hrůzou. Do měsíce se sem nastěhuju s celou rodinou. Nezbyvá mi než to nějak skousnout.

Kuchyni si z velké části uzurpoval starý elektrický sporák a otlučený smaltovaný dřez na nádobí. Otočila kohoutkem, ale nedočkala se ani kapky.

„Voda teče jen v koupelně a na záchodě,“ informoval ji Ondřej. „Skočdopole už výměnu potrubí v chodbě nestihl dodělat. Bude to první, do čeho se pustím.“

Viola přešlápla a pod nohama jí zapraskalo prkno. Prošlápaná podlaha budila dojem, že zbrousit a natřít potřebovala už tak před padesáti lety. V rohu se krčila kachlová kamna a uprostřed místnosti stál bytelný dřevěný stůl se čtyřmi polstrovanými židlemi. Kuchyňská skříň kupodivu vypadala celkem zachovalé a Viole se docela líbila. Prává *americká kuchyně* ze třicátých let minulého století a téměř jako nová. Nejspíš se tu moc nevařilo. Zvědavě povytáhla zásuvku. Nechybělo nic. Příbory. Naběračky. Alpakové lžičky. Sada nožů, jen je vyčistit, nabrousit a začít používat. Zůstaly tu i jemné porcelánové kořenky. Ti, co v domě dřív žili, nestihli rozbít ani jednu. Skříňky našla přesně tam, kde je potřebovala. Všechno vyrobené z poctivých bukových desek, žádné olepené dřevotřísky. Stačí je opálit a znovu natřít. Bože, ty porcelánové knoflíky, mosazné zámečky a mrňavé ozdobné klíčky... Otevřela dvířka, přidřepla a prohlédla si několik smaltovaných hrnců a dvě malované kameninové mísy. Bylo tam všechno. Dokonce starické formy na máslo, vyřezané do měkkého lipového dřeva. Když o tom později přemýšlela, byla to vlastně hlavně tahle starosvětská kuchyně, která ji s vyhlídkou na víceméně nedobrovolný pobyt v domě alespoň částečně smířila.

Velká místnost na druhé straně chodby působila oproti kuchyni naprosto nezajímavě a kromě předválečného papírového lina s šachovnicovým vzorem v ní nic dalšího nebylo.

Naše budoucí společná ložnice. Viola štítivě odhrnula cíp odlepené tapety. Brouci z toho našťestí nelezou, oddechla si a znovu se rozhlédla po místnosti. Kluky prozatím oddělím závěsem. Představila si radostný dětský motiv plný veselých barev. Hlavně žlutou. Ano, bude to chtít hlavně žlutou a oranžovou. A zelenou. Rozsvítit to tady. Neuklidnilo ji to. Měla pocit, že vzduch zrosolovatěl a skoro se nedá rozhrnout nohama. Propadala se v něm, obklopená vlhkou tmou, pod nohama ostré hrany kamenného schodiště. Něco se chvělo, když to překračovala, něco...

„Je ti dobře?“

„Jen se mi trochu zamotala hlava, už je to dobrý.“

„Jsi strašně bledá.“

Chaluhy, napadlo ji, když procházela chodbou. Je to, jako bych se brodila chaluhami.

Koupelna ji také zrovna nenadchla. Studená, úzká místnost. Velká vana a dlouhý kotel, vytápěný dřevem. Bývalý majitel asi hygieně moc nedal, když mu to nestálo ani za průtokový ohřívač. Nezatopíš – koupeš se ve studené, došlo jí znechuceně. Kotel byl prorezlý a očividně nepoužívaná vana nejspíš už léta sloužila jen jako odkladiště v prachu utopených, starých krámů. Viola ocenila krásné nožky v podobě lvích tlap i něžný dekor lemu dlaždiček.

Pro koho asi stavěli tenhle dům? Nový mohl být i pěkný. Vybavila si jemnou krásu vitrážového skla ve vstupních dveřích. Dům nejspíš vystřídal víc majitelů. Jak dlouho tu žili? Zemřeli, nebo odešli? Co asi cítili jeden k druhému? Dnes se tu z podlah zvedala jen hustá, jedovatá mlha tísně.

„Ondřeji?“

Tíže v nohách, pocit, že stojí na dně sklepení, obklopená neprostupnou tmou. „Do sklepa nepůjdeme, že ne?“

„Tady žádnéj není, láska,“ usmál se shovívavě. Viola mu stiskla ruku a přinutila se pokračovat v prohlídce.

Záchod se starou porcelánovou mísou a klasickým splachovadlem na mosazném řetízku měl dřevěnou – vážně dřevěnou! – nádržku těsně pod nízkým stropem. Vedle schodů Viola našla malou spíž. Musela překonat silnou nechuť, než do ní vůbec dokázala vkročit. Nejen těch několik voskovaným papírem oлеpených špinavých polic za síťovanými dvířky, ale i celý zbylý kout v rohu chodby na ni působil silně odpudivě.

„Divně to tu smrdí.“

Rychle otevřela dveře i okna v celém přízemí a nechala ledový průvan, aby si s těmi pocity poradil.

„Nahore nic není,“ řekl Ondra. „Jen jedna velká podkrovní místnost. Potřebuje rozdělit, zateplit, vrazit tam pár střešních oken.“ Usmál se. „Uvidíš, budou z ní krásný dětský pokojíky. Možná příští rok...“

Příští rok, pomyslela si Viola. Tohle se mi na něm dřív vždycky líbilo, že je pořád trošku jako kluk. Snílek.

Ztěžka vyšla schody pokryté zbytky odrolené omítky, potlačila nevolnost a rychle otevřela dveře. Podlaha se jí pod nohama lehce zhoupla. Zatuchlé šero. Tanec zvířeného prachu ve slabém světle mansardového okénka. Mrtví motýli. Otrásla se. Stovky mrtvých motýlů utopených ve špíně na podlaze. Křehká, polámaná křídla. Jiný, snový svět. Děsilo ji to. Něco se změnilo. Nerozuměla tomu. Co když jsem proletěla černou dírou, aniž bych to postřehla, přímo na místo, ze kterého neumím odejít? Co to se mnou sakra je? Měla pocit, že se jí rozskočí hlava.

„Trochu jako strašidelnej hrad,“ usmál se Ondra pobaveně. Poklepal na točité dřevěné schůdky v severním rohu místnosti. „Tajemná komnata. Ve stropě jsou vyklápěcí dvířka, vedou do malý věžičky přímo na střeše. Je zděná, ale okna mají jen jednoduchý skla. Do zimy je musíme vyměnit.“ Viole chvíli trvalo, než se zorientovala. Až když si oči zvykly na tmu, postřehla, že podkroví má ještě další dvě okna,

zatlučená prkny. „Nejspíš si takhle představovali zateplení“, zaculil se Ondřej. „Světlo nesvítí“, upozornil ji, když viděl, jak marně kroutí knoflíkem staříckého porcelánového vypínače. „Budu muset předělat elektroinstalaci. Tahle je určitě ještě z první republiky a vede na povrchu“, opatrně se dotkl zpuchřelé textilní izolace drátů.

Místnost byla, stejně jako spodní pokoj, úplně prázdná a vyklizená. Žádné zapomenuté poklady. Viola pocítila lehké zklamání. Jen na parapetu jednoho ze zatlučených oken ležel osamocený balíček zažloutlého papíru, převázaný zpuchřelým provázekem.

„Co to je?“ řekla zvědavě. Smotaný novinový papír se při rozbalování rozpadal pod rukama. „Křídý... Na co křídý?“ Odstrčila je na stranu a rozhrnula zbytek papíru. Nejdřív ji napadlo, že se jedná o dřevěné tyčky. Blbost... Proč by měl někdo schovávat něco takového? Odesla je k oknu a teprve tam jí došlo, že to jsou zaprášené svíčky. Dlouhé, nikdy nerozsvícené kostelní svíce voněly starým voskem a na konci byly ohnuté téměř do pravého úhlu, jak je pod rozpálenou střechou zpracovala letní vedra. „V létě tu nebude k vydržení“, poznamenala a zamyšleně svíčky odložila zpátky na parapet. Rukávem přitom málem smetla malou lahvičku, schovanou v tak husté tmě, že ji přehlédla. „Nádhera“, vydechla a zvedla baňku z ručně rytého skla proti světlu. „Je prázdná.“ Jemně vykroutila ze štíhlého hrdla zabroušenou zátku a přičichla. „Koukni, Ondro. Ten obrázek. Vinný hrozny. Podobnou měla babička na likéry. Museli ji tu zapomenout.“ Opatrně zastrčila karafu do kapsy od svetru. Dole v kuchyni ji umyje a postaví někam na parádu.

Najednou měla pocit, že omdlí. Unaveně opřela čelo o zarosené okenní sklo jediného nezatlučeného okna a v tu chvíli ji u srdce poprvé olízla ostrá, mrazivá vlna nemilosrdné, jedovaté nenávisti. Zhluboka vdechla hustý pach podkrovní místnosti a po jistotu se chytila Ondry za rameno. Čím všim

může být tahle shnilá barabizna prolezlá, že ve mně vzbuzuje bez výjimky jen depresivní pocity? Pamatuje dvě světové války, za ty roky tady jistě zažila celý koktejl smrtících emocí. A jestli tu z nich ještě něco zbylo, rozhodně nás to nevítá.

„Všechno bude,“ řekl konejšivě Ondra. „Nejdřív vymalujeme spodek a přivezeme děti. Předělám vodu a odpady. Podkroví přijde na řadu až potom.“ Díval se, jak Viola stojí u jediného nezaslepeného podkrovního okna a prázdně hledí dolů do zdivočele zarostlé zahrady.

Přivezeme děti? Sem? Nejen že nás tady tenhle dům, nebo to, co se v něm zabydlelo, nechce, uvědomila si s hrůzou, ale taky nás už předem nesmiřitelně nenávidí. Zděšeně se otočila k Ondrovi.

„Neboj se.“ Vyložil si její pohled po svém. „Zvládneme to.“

BŘEZEN

Viola Ondrův dětinský optimismus sdílet nedokázala. Doba, kdy ji dokázal uklidnit pouhým chlapecky nakažlivým úsměvem, už dávno patřila minulosti. Vyčerpaně odsunula poloprázdnou krabici a naklonila hlavu, aby viděla ruch na nábřeží. Oknem bez záclon dovnitř pronikalo stydlivé březnové slunce. Za nezakrytým sklem se cítila skoro nahá. Roztržitě přejela ukazováčkem rám a špičku prstu otřela do svetru. Možná bych ho ještě měla umýt, než nadobro odjedeme, napadlo ji, ale hned tu myšlenku zavrhla.

Opřela se o zeď a chvíli sledovala, jak světlo laškuje se světlými místy po zavěšených obrazech a hází prasátka na prázdné skříňky. „Divný,“ řekla, aniž se otočila na chlapce usazeného ve vozíku mezi kuchyňskými dveřmi. „Takhle by domov nikdy vypadat neměl.“ Prázdnota vyklizené místnosti v ní vzbuzovala tíseň. „Filipe?“ dodala tiše, aby zahнала svíravý pocit samoty. Ondřej se vrátí až navečer, než přijedou stěhováci. Představa poslední schůzky s majitelem ji tlačila v žaludku. Podepíšeme předávací protokoly. Odevzdáme klíče. Jak strašně snadné je přijít o domov. Stála uprostřed téměř vystěhovaného bytu a pořád si to odmítala připustit.

Poslední den, poslední odpoledne. A pak? Pocit bezpečí, který tu zažívala, se vytratil, jako by vytékal do prostoru. Přeshla do ložnice. Kroky v prázdném tichu strašidelně duněly. Manželské lůžko bez matrací působilo cize a odtažitě a rámy dětských postelí, opřené o zeď, Viole připomínaly nesestavené rakve. Byt, kde s Ondřejem prožila skoro deset let, se najednou tvářil téměř nepřátelsky, jako by jí dával najevo, že už sem nepatří.

„Vydrž pár hodin,“ řekla. „A rozloučíme se.“

Uvařila si čaj, usedla na poslední volnou židli a bezmyšlenkovitě se zahleděla na odřené parkety. Na okamžik jí zatrnulo. Listy drobnolistého fíkus, prosvícené sluncem, připomínaly průsvitné zelené šupiny. Stíny by rozhodně neměly vypadat tak živě. Jako by se tu uprostřed podlahy vylíhl had. Viola sebou štitivě cukla a odsunula se do bezpečné vzdálenosti.

Večer už budeme spát jinde. Při představě starých zdí, obývaných čímsi, co se v jejich představách ze všeho nejvíc podobalo stočenému plaz, agresivnímu a vyhladovělému po příliš dlouhém zimním spánku, se zachvěla.

Je tam. Ví o nás. Čeká, až se nastěhujeme.

Ouško hrnku ji páliło v prstech. Odložila ho na parapet a pootevřela okno. Měla by si ten výhled ještě naposledy užít. Železniční most, zahalený jemnou mlhou. Lamy na nábřeží. Celých deset let každý večer čekala za nezataženou záclonou na měkce oranžové světlo jejich kulatých krytů se vzorem pláští. Kované listy oblouků vypadaly v polotmě jako živé. Secese nebo art deco. Nikdy se nesnažila vyhledat na internetu podrobnosti. Pojmenované tajemství zákonitě ztrácí část svého půvabu.

Při pomýšlení na vlastníka domu se neubráníla bezmocnému vzteku. Mohla jen spekulovat, proč jim majitel tak nepředvídatelně vypověděl smlouvu. Nepochybovala, že za tím budou prachy, Rašinovo nábřeží je lukrativní místo. „Určitě

sehnal nějakou zazobanou zahraniční rodinku," konstatoval trochu trpce Ondra, když před měsícem pokládal na stůl výpověď. „Nájem bude vybírat v eurech a minimálně třikrát tolik. Taky by mohl najet na Airbnb. Nebo tady z toho udělat hotel jako z toho domu vedle. Kauci nám sice vrátí, ale do konce března musíme vypadnout.“ Otočil se k Viole zády, aby neviděla bezmocný vztek v jeho obličejí. „Konečně začne pořádně vydělávat," sykl zahořkle.

Po zádech jí znovu přejelo zamrazení. Kdo vlastně Ondrovi dohodil tu divnou volnou nemovitost? Mohl to být jejich bytný?

„Inzerát," utrousil před pár měsíci Ondřej s očima upřenými na displej mobilu. Nepodíval se na ni. Nikdy neuměl dobře lhát. „Starej pán, ví, že bez větších oprav se mu ten dům za chvíli rozpadne, ale investovat do něj už nechce. Víc než dvacet let tam stejně jezdil jen v létě. Loni prodělal covid a dost mu to zacvičilo se zdravím. Z nemocnice se odstěhoval rovnou do luxusního pečovatelskýho domu. Asi mu docházejí prachy. Dokonce nevyloučil, že nám ten domek prodá.“

„Chceš kupovat dům?" Neudržela smích a Ondřej se skoro urazil.

Čtvrt století bez údržby. Letní byt. Na tom přece není nic divného. Spousta seniorů to tak praktikuje. Co se mi na tom nezdá?

Viola zamyšleně stiskla rty. Stařec byl přinejmenším zvláštní. Zašlý a zatuchlý, podobně jako přízemí prodávaného domu. Setkali se jen jednou, ale seniorovy vodnaté oči, plné potlačené zloby, ji nepřestávaly strašit. Číslo z nich cosi nepojmenovatelného, poraženého a zároveň zákeřného. Naháněly jí husí kůže. Seschlý osmdesátník na prahu smrti by se měl na svět dívat s pokorou. V pohledu tohoto člověka by podobnou emoci hledala marně. „Skočdopole," přestavil se suše, ale ruku jí nepodal. Sice se opíral o francouzskou hůl, ale nemohoucího starouška nepřipomínal ani náhodou. Stál

vzpřímeně a berle v jeho ruce připomínala spíš chytře zvolenou rekvizitu. Legendě o nedostatku finančních prostředků Viola také nevěřila. Peníze má, jinak by si tak drahý domov pro seniory nemohl dovolit. Dům přesto prodal pod cenou. Proč? Nikdo se nezabývá rád míst, kde prožil většinu života. Pokud to udělá, nechá si pořádně zaplatit. Starcův pragmaticky chladný, lehce oplzlý pohled ji nepřestával zneklidňovat. Co ho donutilo tak lacino opustit svoje vzpomínky?

Rozrušeně si prsty zajela do vlasů. Původně jsme chtěli jen do dalšího podnájmu. Najednou vyřizujeme hypotéku. Splátky prý nepřevyší pražský nájem. Že je celá ta stavba skoro na spadnutí, Ondra odmítl řešit. Jako by mu někdo vymyl mozek.

Pousmála se, ačkoli vzpomínky na ztracený život ji plnily smutkem. Do vinárny za rohem už si hned tak nezajde. Ve skříňce s nádobím schovávala plechovku, do které strádala drobné, aby ze svého omezeného rozpočtu dosáhla alespoň jednou týdně na oblíbené ristretto v některé z místních kaváren nebo na dvojku červeného ve vinárně s lákavým názvem Na Břehu Rhône. Za pěkného počasí si vždycky sedala ven a s kočárkem otočeným ke zdi pomalu upíjela, dívala se do parku a pokusy kolemjdoucích o navázání hovoru ignorovala. Zhnusené výrazy kladla na stejnou úroveň s kradnými, pokrytecky soucitnými pohledy a srdce si nikomu cizímu vyprávět rozhodně nehodlala. Trénovala sebeovládání. Nedívají se na ni, ne. Nemusí se kroutit pod pohledy cizích, pronikavých očí. Bát se, že si začnou šeptat. Potají ukazovat prstem. Ta v rohu, co se choulí ve stínu, vidíte ji? Holku, zalezlou za tramvajovou tyčí, jako by ji snad mohla schovat. Je divná, ano. Divná. Ne, nebyla to ona, kdo ty supy vytrhl z lhostejnosti a stal se na chvíli objektem jejich zájmu. Byl to Filip.

Zvedla plechovku s penězi a přidala ji do nejbližší krabice. Nemohli mě poznat. Třidvacet let si bulvární časopisy doma neschovává nikdo.

Zadívala se na Filipa. Na jeho zkroucené prsty, prázdné oči, upřené pořád na stejné místo uprostřed zdi. Vnímá? Vidí něco? Jestli ano, proběhlo jí hlavou, určitě to nebude totéž, co já.

Otevřela dveře na chodbu a přitáhla si jednu z připravených papírových krabic. Knížky, bodlo ji u srdce. Poslední, co musím před odjezdem zabalit. Na schodišti se rozvalovala tma. Violu ovládl pocit, že za dveřmi protějščího bytu slyší kradmé kroky staré sousedky. Dívá se kukátkem, došlo jí. Jestlipak už jí někdo sdělil, že se nejspíš bude také stěhovat? Chvilí přemýšlela, že na ni zaklepe a rozloučí se, ale pak s krabicí v ruce zacouvala do bytu a tiše za sebou zaklapla dveře.

Zmačkaná krabice páchla shnilým ovocem. Dovnitř Viola sahala s těžce potlačovanou nechutí. Narovnat bočnice nasáklé plísní ji stálo dost sebeovládání. Nehtem přitom zadrhla o cosi zaseknutého pod kusem tvrdého, flekatého kartonu. Špičkami prstů to vytáhla a odhodila na podlahu pod oknem. Obdélník zažloutlého papíru se snesl na parkety jako starý přeschlý list. Část účtenky nebo faktury, uvažovala Viola. Nebo kus knížky. Zvedla ho a položila na parapet. Vytržený list se na slunci bíle rozsvítil. *Tu jsem spatřil ženu sedící na dravé šelmě...* Viola překvapeně vydechla. Zjevení svatého Jana? Bibli mám od matky, ale mnohem větší formát, a stránky z ní určitě nikdo neškubal. Kde se to tu teda vzalo? Že by v místním obchodě prokládali banány biblickejšma textama?

... na dravé šelmě nachové barvy, pokračovala ve čtení, plné rouhavých jmen, o sedmi hlavách a deseti rozích. Ta žena byla oděna purpurem a šarlatem a ozdobena zlatem, drahokamy a perlami; v ruce držela zlatý pohár plný ohavností a nečistoty svého smilství a na čele měla napsáno jméno – je v něm tajemství: Babylon veliký, Matka všeho smilstva a všech ohavností na zemi.

Měla bych to vyhodit, zauvažovala Viola. Ale nepřineslo by mi to zrovna v den, kdy se stěhuju, smůlu? Váhavě papír zmuchlala do kuličky a zastrčila ho do kapsy. Šoupnout do popelnice ho nakonec může kdykoli. Přesto se za svoji pověrčivost trochu zastyděla. List, vyrvaný z Bible a zasunutý do dna krabice přesně tak, aby ho nepřehlédla. Připadala si jako paranoik. Mohl ho sem někdo nastražit na chodbě? Dům se zamyká, to by musel mít klíče. Spíš tam skončil už v obchodě, kde mi ty banánovky schovali na stěhování. Proč by ho ale měl nějaký pochybný vtipálek strkat právě tam? Kniha Zjevení. Představila si apokalyptickou seanci někde ve skladu ovoce a zeleniny a musela se usmát. Purpurem oděná Matka všeho smilstva a všech ohavností na zemi? Ondřejova reakce by byla jasná. Ptákovina. Neřeš to, řekl by. Je to náhoda.

Filip! Dívá se najednou docela soustředěně, blesko jí zděšeně hlavou při pohledu na chlapce. Upřené zírá přímo na krabice. V kolika z nich mohou být zastrčené další podobné listy? Klidně jsem je mohla přehlédnout. Rychle si přitáhla nejbližší bednu a roztřeseně její obsah vysypala na podlahu. Po zemi se rozletěly přístroje, vařečky a porcelánové misy. Filipův talířek s namalovaným pejskem vyskočil do vzduchu a odkutáel se do kuchyně, kde se bezmocně rozkrápl na dlaždičkách. Žádný další papír. Viole se rozklepaly ruce. Pohledem zkontrolovala ostatní kartonové bedny, navrstvené u zdi jedna na druhé. Srdcem jí projel děs a zavrtal se do podbřišku. Krabice skrývají různá tajemství. Hlavně ta jedna, zasunutá až dospod, pod všechny ostatní. Filipovy strnulé oči visely právě na ní, byla si tím jistá. Ta věc, zahrabaná dole na dně, nějakým záhadným způsobem přitáhla jeho pozornost. Nikdy nepřestala být nebezpečná. To, že se neprojevuje, nic neznamená. Čeká. *Zbav se jí!* vykřiklo cosi uvnitř její hlavy.

Zbav se jí!

Popelnice ve vnitrobloku, napadlo Violu. Ráno je vyváželi. Jsou prázdné. Leccos by se do nich ještě vešlo. Přejela prstem

tvrdý papír, potřísněný ovocem. Na chvíli ji ochromil pocit, že zaslechla ťukání, vzdáleně podobné tlukotu srdce.

„Ne,“ zesinala. „Ne.“

Na chodbě něco bouchlo. Dveře od výtahu. Zvuk kroků. Lidské hlasy v jindy tichém mezipatře Violu konečně vrátily do reality.

„Začíná mi hrabat, Filípku.“ S povzdechem zvedla z hromady na podlaze několik knížek a položila je do krabice. Pěkná všehochuť, pomyslela si. Volají po roztřídění a seřazení. Skřípnu Ondřeje, aby mi na zeď přidělal police. Asi bude trochu protestovat. Knížky a levné grafiky, koupené v antikvariátech a nacpané do laciných klip ráků, představovaly Violin jediný skutečný majetek. A fotografie. Zalovila pod obrázky, aby vytáhla album. Pořád slyšela Ondrovo nechápavé: „Na co ho potřebuješ? Copak nemáme všechno v počítači?“ Rozevřela desky. Několik barevných fotek vyklouzlo na zem. Rychle je sebrala. Tvrdé lesklé kartičky byly na rozdíl od obrazovky monitoru dokonale hmotné. Kočárek pro dvojčata na náplavce. Kluci s očima upřenýma na labutě. Pomíjivost štěstí ji znovu bolestně zasáhla. Jako by už před osmi lety s prstem na spoušti fotoaparátu tušila, že za pouhý rok život odbočí na slepou kolej.

Vstala, zamíchala ve sklenici jemně rozmixovanou směs vařeného zeleniny a masa a ohřála ji v mikrovlnce. Filip by se měl najíst, než jeho bratr přijde ze školy.

Uvázala chlapci velký bryndák a pomalu ho krmila. Muse-la mu přitom přidržovat hlavu. Polykal s námahou a řídká kaše, naředěná slinami, mu vytékala koutky úst na bradu. Viola ji něžně otřela. Nemít ty fotky, zapomněla by, jak vypadal dřív. Drobný chlapeček s velkýma fialkovýma očima. Hodně se jí podobal. Jonáš byl vždycky větší a mohutnější po tátovi. Ještě jim nebyly ani tři roky, když se to stalo. Proč jsme si zrovna my vytáhli tu jedinou špatnou kartu v balíčku? Černýho Petra.

„Tvou starou postel vyhodíme. Dostaneš velkou a polohovací. Bude se ti v ní dobře spinkat.“ Pohládila chlapcovy ztuhlé prstíky. Nikdy je nenarovná. Neobejme ji. Nevstane. Neotočí hlavu. Nikdy se na ni nepodívá.

„Ještě šťávu.“ Opatrně Filipovi vsunula mezi zuby hadičku. „Aspoň trochu.“

Je tam zahrada, uklidňovala se. Bude sedět na sluníčku a dýchat čistej vzduch.

Proč zrovna on?

Možná je to moje vina. Zalila ji dusivá vlna hrůzy.

Moje vina.

Chvilí seděla nad Filipovou šlichtou a přemýšlela, jestli by ji neměla dojíst a dostat tak do sebe alespoň něco, ale stačil krátký pohled na obsah sklenice, aby se jí zvedl žaludek. Zbytek vylila do záchodu a pečlivě vymytou zavařovačku uložila do bedny k nádobí. Ještě vyklidit koupelnu a bude sbaleno.

Zrcadlo přišlo na řadu poslední. Neubránila se pohledu na svoji bledou, unavenou tvář s tmavými kruhy pod očima. Stárnu, povzdechla si. Ondřej by mě takovou neměl vídat. Vždyť je mi teprve třicet dva. Vrásky bych ještě mít nemusela. Snad jen ty kolem očí, co jsou od smíchu. Vytáhla z cestovní tašky hřeben a zvolna si pročesala krátké černé vlasy. Když jsme se seznámili, vzpomínala s přivřenýma očima, měla jsem je dlouhé. Chytil mě za ně, když mi to dělal zezadu. Vzrušovalo ho to. Ostríhala jsem je, až když nám propustili Filipa z nemocnice. Eliminovála jsem všechno, co by mohlo zabírat čas nějakou zbytečnou údržbou. Ondřeje to mrzelo, ale chápal mě. Nakonec se mu to moje vrabčí hnízdo zalíbilo.

Na spáncích začínám šedivět, uvědomila si. Několik bílých vlasů nad ušima ji nepříjemně zaskočilo. Nikdy předtím si jich nevšimla. Otočila se k zrcadlu zády a pročísla šešulku jemného černého chmýří na chlapcově temeni. Dokonce i vlasy má po mně, pohládila je studenou rukou. Chtělo se jí plakat.

Proč Ondra tak rychle skočil po nabídce toho divného domu? Dodnes nestihl dospět, uvažovala. Jedináček, vychovaný sebestřednou, sobeckou matkou. Brali jsme se příliš brzo. Dva sotva dvaadvacetiletí pubertáci, co si upletli dítě. O potratu jsme neuvažovali nikdy. Dvojčata? Ta zmákneme levou zadní. Když se Filip vrátil z nemocnice bez jediné špetky naděje na pozitivní změnu, ve skrytu duše jsem si přála, aby Ondřej odešel. Toužila jsem si rány lízat sama. Zalézt do kouta a umřít. Nechtěla jsem, aby viděl, jak se propadám. Podržel mě. Milovala jsem ho.

To bylo před šesti lety. Dnes si nemůžu být jistá ničím. Jeden průměrný plat. Hypotéka, sešněrovaný rozpočet, ruina, která volá po rekonstrukci. Za co? Ceny materiálu v posledním roce vyskočily na historické maximum. Ondřej se tím snem o vlastním bydlení podobá batoletu nad dortem z písku. Stačí rána lopatičkou. Jedinej zlovolnej parchant, co ho jen tak z plezíru rozšlape. Nechci zůstat pohřbená pod hromadou svinstva, která z něho zbyde.

Ta stavba, zamořená zlobou, ji děsila.

„Ujišťoval mě, že se nemusím bát! Ezoterický kecý,“ otočila se k Filipovi. „Sračky, který už stihly zamořit celej internet. Vesmír prý ví, co potřebujeme.“ Ušklíbla se. Jak u koho, řekla bych. Konkrétně mně spíš připomíná zlomyslnou bestii. Léta potlačovaná víra v nadpřirozeno vystrčila dráčky hluboko uvnitř Violiny myslí a temně zamručela. Vesmír a jeho opožděný dary ve chvíli, kdy o ně ani trochu nestojíte. Vysmívá se mi do obličeje? „Buď tý lásky a strč si své prezenty do prdele, ty stará děvko,“ sykla nahlas.

Telefon zaslechla, když se snažila do krabice vecpat fén. Vyběhla z koupelny a rychle sáhla do kabelky. Číslo jí nic neříkalo. Možná stěhováci? Než přijala hovor, nechala ho ještě čtyřikrát zazvonit.

„Prosím?“ řekla nejistě.

„Rád bych mluvil s Violou Farskou.“ Mužský hlas zněl nepřijemně úlisně. Vnucoval Violinu unavenému mozku živou představu nasmraděného frajera kolem padesátky. Mistr světa, odfrkla si v duchu. Přehazovačka omotaná kolem počínající pleše. Jeden takový ji nedávno před kavárnou napadl kvůli Filipovu zaparkovanému kočárku. „Jedličkův ústav je odtud kousek,“ ucedil. „Zrůdy jako *tohle*,“ znovu viděla pečlivě namanikúrovaný nehet na ukazováku, zamířený doprostřed Filipova čela, „mezi normální lidi nepatřej. Jestli válka dorazí až sem, kriplové stejně půjdou první.“ Na chvíli se jí sevřel žaludek. Pokud si ten chlap myslel, že se stáhne a zastrašeně odejde, těžce narazil. Povahou byla spíš introvertní, ale podobné scény ji naučily bojovat. Plakala až doma.

Hlas v telefonu jí byl povědomý. Cítila, že se potí. Může to být on? Ne, tohle bude jen další z otravných marketingových telefonátů. Poslední dobou musela blokovat jeden hovor za druhým.

„Nechci nic kupovat,“ odsekla. „Se svým tarifem jsem spokojená. Nemám zájem o žádné...“

„Už máte sbaleno.“ Neptal se. Znělo to jako konstatování.

„Ano.“ Viola byla zmatená. „Voláte ze stěhovací služby?“

„Jste si jistá?“ zeptal se.

„O čem mluvíte?“

„Tím domem. Tou hnusnou barabiznou.“

Viole se rozbušilo srdce. Dovolil by si stěhovák něco podobného? Nebyla schopná se ani nadechnout.

„Co všechno jsi ochotná udělat?“ přešel k tykání.

„Jak to myslíte?“ Měla by ten hovor ukončit, ale nedokázala se dotknout displeje. Ten člověk se smál a to ji děsilo víc než jeho divný dotaz.

„Kdo volá?“ Prsty, ve kterých držela mobil, se jí chvěly. „S někým si mě pletete.“ Nic neslyšela. Doufala, že už to položil. Tohle není náhodný telefonát, došlo jí. Zná její jméno.

„Co chcete?“ odvážila se po chvíli.

„Možná by ses neměla stěhovat.“

„O co vám jde?“

„Čeho všeho jsi schopná?“ otázal se chladně. „Nemáš problém ječet na lidi. Dokázala bys taky zabít, abys zachránila svoje dítě?“

Mlčela a nevěřícně zírala na obrazovku telefonu.

„Varuju tě,“ dodal. „Přijdou. Najdou si tě.“

Večer po nastěhování otevřeli víno. Oba byli vyčerpaní, ale jistota, že tak podstatnou změnu nemohou nechat bez oslavy, je držela na kuchyňských židlích navzdory únavě. Popíjeli nasládlé červené a poslouchali cvakot dešťových kapek na parapetech oken. Rozpršelo se už odpoledne, když z auta vyňali poslední věci, ale s večerem déšť zesílil. Viola se zdálo, že skrz hustý liják zaslechla vzdálený zvuk hromu.

„Naše první bouřka v novém domě,“ usmál se Ondra a zvedl skleničku. „Budeme mít štěstí.“ Viola mlčela. Italské primitivo uvnitř sklenky jí v rozechvělém světle svíčky připomínalo krev. Pocit, že špinavý strop nad jejich hlavami mění tvar a za chvíli se dotkne vlasů na temeni Ondrovy hlavy, ji donutil vstát. Popošla k oknu.

„Někdo je u branky,“ vydechla překvapeně. „Nějaká paní?“ Nevysvětlitelná úzkost ji přitiskla k okennímu sklu. Ohromně zírala ven. Žena za plotem byla stará. Přízrak s kostnatou tváří a zapadlýma očima, utopenýma ve tmě. V sinavém světle pouličních lamp vyhlížela její pleť mrtvolně bledě. Devadesát, klidně i víc, odhadla její věk Viola. Možná zabloudila?

Stařenka cupitala po chodníku kolem oplocení a nahlížela za vrátka. Byla malá a musela si stoupat na špičky, aby viděla dovnitř. Vypadalo to skoro směšně, jako když želva vystrkuje hlavu z krunýře. Krátce ostříhané kudrnaté vlasy se jí lepily na čelo. Viola i za oknem viděla, jak se jí kapky vody pohupují na konečcích bílých pramínků kolem uší, aby se nakonec utrhly a studeně stekly hluboko za límeček promáčeného živůtku.

„V tomhle lijáku,“ hlesla. „Taková stará paní. Vždyť nastydne.“ Otevřela okno. „Haló!“ vykřikla. „Hledáte někoho?“

Žena strnula uprostřed pohybu. Místo kabátu na sobě měla jen domácí zástěru, přilepenou deštěm k vyzáblé postavě. Žádnou tašku nebo kabelku. Třásla se chladem. Ostré světlo blesku na okamžik ozářilo její děsem vytřeštěné oči. Pak se otočila a zmizela ve tmě na konci ulice.

„Ondro?“ vydechla Viola.

Dívala se, jak Ondřej vybíhá na zahradu a otevírá branku. Zahlédla světlý záblesk jeho košile na chodníku. Čekala.

„Nenašel jsem ji,“ řekl, když se vrátil. Z vlasů i oblečení mu kapala voda a tvořila loužičky na podlaze. Rychle se svlékl a Viola mu podala ručník. „Asi žije poblíž a vrátila se domů,“ usoudil otráveně. „Zvědavá sousedka. Budeme si muset zvyknout. V týhle ulici bydlí mimo nás jen samí přestárlí důchodci.“

Chlapci už spali. Viola oddělila jejich postele židlemi a navěsila na ně ručníky, aby si zajistila alespoň minimální soukromí. Z vína se jí točila hlava. Ondra mezitím rozhodil na zemi matrace. „Postel už dneska skládat nebudeme,“ usmál se a hladově ji pohladil po zadku.

„Ty kočky,“ řekla. „Takhle to bude každou noc?“ Vylezla na židli a zavřela větrací okénko. Vřeštění se ozývalo z ulice i zahrady protějščího domu. Na poli budou určitě taky. Kde se tu bere tolik koček? Pravděpodobně nikomu nepatří. Toulavá smečka. „Pekelnej chór,“ sykla.

„Nevšímej si jich.“ Ondra ji nedočkavě položil na matraci. Únava jí zavírala oči, ale nechtěla ho zklamat. Snažila se nevnímat okolí a vytěsnit z hlavy tenhle divný dům. Ondřej vždycky dobře věděl, kam má sáhnout, kde hladit zlehka a kde přitlačit. Snažila se, ale stále to nešlo. Tiše vzdychala, aby neprobudila děti, a předstírala vzrušení, ale desítky vrískajících koček za oknem nemohla dostat z hlavy. Seděly

kolem postele. Měla je uprostřed hrudníku. Ječely jí v hlavě. Drápaly zevnitř ušní bubínky. Nechtěla je, a přesto se zabýdlovaly. Začínaly jí ovládat mysl. Prohnula se a zadržela dech.

Před očima měla ženu na chodníku. Zmáčené vlasy. Obličej jak smrtka. Otevřená ústa.

Pořád slyšela ty kočky.

Tlumeně vykřikla a Ondra se konečně udělal. „Miluju tě,“ vydechl vyčerpaně a okamžitě usnul. Zaslechla, jak se Jonáš za ohrádkou ze židlí zavrtěl. Spí, nebo ne? Neodvážila se pohnout. Vnímala jen šumění deště a Ondrův klidný dech. Tma smazala všechny obrysy, Viola viděla jen odraz okenní tabulky na stropě. Kočky ztichly. Kam tak rychle zmizely? Možná je zahnal liják. Ležela na zádech a otupěle hleděla do stropu. Najednou si byla jistá. To, co jí pod pláštěm kočičího řevu zevnitř osahávalo lebeční kosti a snažilo se proniknout do podvědomí, byl tenhle dům. Bude to zkoušet znovu.

Chce vědět, na čem je.

Před malováním ještě jednou projela všechny kuchyňské přihrádky. Vyndala nádobí a šuplíky položila na stůl. Kredenc by měla být co nejprázdnější, aby šla snadněji odstrkat ode zdi doprostřed místnosti. V rohu prosklené skřínky našla kulaťou skleněnou dózu zastrčenou za hlubokými talíři. Vytáhla ji a těžce usedla na jedinou volnou židli, aby si ji v klidu prohlédla. Po včerejším víně a nočním kočičím koncertu ji bolela hlava. Měla bych víc spát, pomyslela si, když tu křehkou baňku opatrně pokládala na stůl. Hlavně nesmím nic rozbít.

„Krása, vid?“ Otočila se k Filipovi ve vozíku. Na malou chvíli ji zaskočil pocit, že se mu v očích objevilo něco jako prchavý záblesk zvědavosti. Zatajila dech. Ne, vrátila se do reality. Jsou stejně vyhaslé jako vždycky. Kdy si konečně přestanu dělat naděje?

Tenké sklo bylo pomalované rostlinným dekorem a zakryté plechovým víčkem s dřevěným držátkem. Viola ho zvedla

a zvědavě se zahleděla dovnitř. *Umřela mu žena*, vybavila si Ondrův hlas. Snad si ten stařík doma neschovával popel svojí manželky? S lehkým odporem zasunula dovnitř ukazováček a obsah zamíchala. Jemný prach nechával na prstě světlé skvrny. Za nehtem jí ulpěl kousek nespáleného papíru. Ještě se na něm daly rozeznat tahy perem. Úhledné ženské písmo. Bledě modrý inkoust. *Nutné?* Pokusila se rozluštit zbytek textu. Dopisy od manželky? Jestli ano, musel je dlouho schovávat, než je nakonec spálil. Ale popel si nechal. Našel tak způsob, jak je nechat doma, ale už nikdy znova nepřechíst. Vytáhla další ohořelý papírek. *Nemohla bych...* Co by nemohla? Viola zaklepala nádobkou a zaslechla, jak cosi zcvakalo o dno.

„Co to máš?“ Ondra, zašpiněný od barvy, se jí naklonil nad ramenem. „Skočdopolův privátní popelník? Vysyp to do koše.“

„Spálil dopisy.“ Viole nebylo do řeči. „Muselo mu na nich záležet, když si ty ohořelý zbytky nechal. Do odpadu je rozhodně nedám. Odnesu je na zahradu a popel tam zahrabu.“

„Jak chceš,“ usmál se. „Mohla bys k tomu přibrat Jonáše. Taky jsem jako dítě rád dělal hrobečky.“

„Tohle by ho nebavilo. Pohřbívat spálené papír? Ještě tak morče nebo myš. Ať ti radši drží štafle,“ usmála se Viola.

Děšť ustal a vzduch se rozvoněl mokrou hlinou. Viola vyhloubila pod ořechem mělkou jamku a obsah dózy do ní vysypala. Jako poslední vyklouzl malý klíček. Zvedla ho a očistila kapesníkem. Na to, aby patřil k nějakému obyčejnému zámku, jí připadal až příliš precizně kovaný. Útlé šlahouny a poupata v jeho rukojeti Viole bolestně připomněly secesní lampy Rašínova nábřeží. V tu chvíli už věděla, že ho nezahrabe společně s popelem. Taková krásná práce. Vypadá spíš jako šperk. Co asi zamykal? Natáhla dlaň a nechala klíček polaskat měkkými slunečními paprsky. Dětskou kasičku? Příruční trezorek? Tašku na dokumenty – vybavila si

spálené dopisy. Nebo šperkovnici. Třeba tu ještě někde je? Klíček dráždil její představivost. Zosobňoval tajemství.

„Je od tajný zásuvky,“ poznamenal Jonáš, který se mezitím přišel podívat na pohřeb zbytku písemností. „Nebo od upíří hrobky. Dáš mi ho?“

„Ztratil bys ho.“ Viole neušlo Jonášovo zklamání. „Schovám ho, dokud nezjistím, k čemu patří.“ Cítila se divně. Možná ten klíč neměl nikdo najít. Možná ho měla v tichosti pohřbít a pomodlit se u toho. Ale teď je pozdě, protože už ho nedokáže dát z ruky. V kuchyni klíček navlékla na koženou šňůrku, zavěsila si ji kolem krku a nakoukla do zrcátka. Jako by ke mně patřil, bodlo ji u srdce. Jako bych ho nosila odjakživa.

V noci na poli hořelo. Viola s Jonášem vystoupali do podkrovní a skrz clonu hustého deště pozorovali planinu na severní straně domu. Vítr hnal kouř na druhou stranu, ale praskání ohně bylo slyšet až sem, přestože musel být minimálně půl kilometru daleko.

„Někdo si dělá táborák?“ nadhodil Jonáš s nosem přilepeným na sklo.

„V tomhle dešti?“ Viola zavrtěla hlavou.

„Tak co tam hoří?“

„Nevím. Na táborák je to dost velké oheň. Ale to pole je pustý jako naše zahrada. Pokud vím, kromě bodláčí tam nic ani neroste.“ Nepršet tak hustě, možná by sebrala odvahu a šla se tam podívat. Ale do mokra a vlezlé noční zimy se jí nechtělo.

„Jdeme spát,“ rozhodla nekompromisně. „Zítra malujeme kuchyni.“

Nad ránem Violu vzbudil ptačí zpěv. Zůstala ležet a chvíli jen poslouchala. Všechny ty radostné tóny se nesly z lesa na horním konci ulice. Ze zahrady a chodníku se neozval ani hlásek.

Kolem domu bylo také pusto. Viola přešla do kuchyně a pootevřela okno. Do nosu ji uhodil zápach spáleniny, pozůstatek nočního ohně. Na ořechu nezahlédla žádný náznak života. Ani ty hnusný kočky sem nejdou. Vřeští těsně za plotem a na ulici, ale do zahrady z nich nestrčí čenich ani jedna.

„Myslíš, že se sem někdy vrátí ptáci?“ zeptala se Ondry, když společně přikrývali nábytek před malováním. „Na zahradě jsem zatím neviděla ani sýkorku.“

„Tomu se nedivím,“ ucedil Ondra. „Vzhledem k tomu, kolik je tu koček. Stačí jedna, aby na pozemku vylovila všechno živý. A tady se jich potulují desítky. Všechno to leze z protějšího baráku,“ dodal znechuceně. „Z toho, co z něj vidíme jen štítovou zeď. Žije tam nějaká bláznivá čičibába, mimochodem Skočdopolova dobrá kamarádka. Budu si s ní muset vážně promluvit.“

U snídaně Viola zaslechla v ulici sirény. Nevěnovala jim pozornost.

„Policajti!“ oznámil od okna Jonáš a nadšeně vyběhl schody do podkrovní.

„Ne abys lezl do věžičky!“ zakřičela za ním. Jonášovy nápady typu protáhnout se oknem věžičky a procházet se po střešní lávce ji plnily neutuchající úzkostí. Budeme tam pro jistotu muset zamykat, nařídila si. „Přijdeš pozdě do školy!“ houkla podrážděně.

Stála ve dveřích a dívala se, jak chlapec konečně odchází. Špičkou levé boty drhl o chodník, jako by se pokoušel znovu utrhnout nedávno opravenou podrážku. Starý zlovyk, který ji vždycky dokázal nadzvednout natolik, že nevnímala nic jiného. Téměř nepostřehla dva muže vystupující ze zaparkovaného auta. Než řidič přešel silnici, stačila si všimnout jen vyšisovaných plátěných kalhot a krátké bundy s beránkem. Na hlavu si ten člověk v ranním chladu narazil tenkého kulicha. Druhý muž, co zůstal stát u auta, byl mladší

a prostovlasý. Krátký kabát a džíny. Měla pocit, že ji jeho pronikavé oči skenují zevnitř. Zneklidňoval ji. Otočila se k němu zády.

„Předpokládám, že tu bydlíte,“ řekl starší z dvojice a vytáhl průkaz. „Kriminálka. Poručík Dobrovolný. Kolega, poručík Horský,“ ukázal k vozu.

„Před pár dny jsme se přistěhovali. Malujeme,“ omluvně oklepala omítku z košile. „Jste tu kvůli tomu ohni?“

„Byla jste se tam podívat?“

„Ne,“ hlesla zaraženě Viola. „Chvíli jsme tu vatra se synem sledovali z podkroví. Myslel, že je to táborák. Bylo mi divné, proč někdo pálí takový oheň uprostřed slejváku, ale... ne, podívat jsem se nešla. Je to daleko a popravdě řečeno všichni jsme byli příliš unavení.“

„Chápu.“ Pokrčil rameny. „Moc lidí tu asi zatím neznáte?“

„Než to manžel koupil, byla jsem tu jen jednou,“ řekla zamýšleně Viola. „Proběhlo to strašně rychle. Kvůli ceně,“ povzdechla si. „Aby nám ten dům někdo nevyfoukl. Co se vlastně stalo?“

„Na poli shořelo auto. Luxusní subaru.“

„Tohle vyšetřuje kriminálka?“

„Seděl v něm jeden chlápek.“ Poručík vytáhl fotografii a vložil ji Viole do studených prstů. „Neviděla jste ho někdy v okolí?“

„Ne,“ hlesla. „Přistěhovali jsme se teprve devětadvacátého a od té doby jen malujeme a uklízíme. Promiňte,“ vrátila mu fotografii. „Ta představa... je hrozná. Rozrušilo mě to. Kdo to byl?“

„Tvrdil, že pracuje pro developerskou firmu. Ta od něj ale dává ruce pryč.“ Poručík Dobrovolný vrátil fotku do náprsní kapsy. „Vy asi nevíte, že se tu má stavět?“ ukázal na pole za domem. „Garden City. Vilová čtvrť pro lepší lidi. Oplocený areál s vlastní ostrahou. Podzemní parkoviště, privátní bazén, nákupní středisko. Mělo to sahat až k lesu, ale vaše

ulice do toho velkorysýho projektu hodila vidle. Samí senioři, kromě vás. Nikdo z nich nechce prodat ani metr.“ Divně se zazubil. „Napadlo vás vůbec podívat se na územní plán? Ten člověk,“ znovu povytáhl fotku, „tu obcházel lidi, vlastníky všech zbylých nemovitostí, a pokoušel se na ně tlačit. Slyšel jsem, že používal i dost nevybíravý metody. U vás se neza-stavil?“

Možná by ses neměla stěhovat. Slova, co Viole uvízla v mozku jako vyleptaná kyselinou. Tvář na snímku se jí zdála povědomá, ale zařadit ji nedokázala.

Dokázala bys taky zabít?

„Ne,“ Viola cítila, jak se jí stáhlo hrdlo. „Tady nebyl.“

Najdou si tě.

V zádech ji pálily něčí oči. Ohlédla se. Poručíkův kolega se opíral o kapotu a upřeně ji pozoroval.

„Vy asi do práce nechodíte,“ nadhodil Dobrovolný.

„Ne. Můj druhý syn je... postižený,“ odvrátila tvář. „Potřebuje celodenní péči. O co vám jde?“ vyhrkla.

„Kdyby se vám přece jen něco vybavilo nebo jste se cokoli doslechla...“ zkoumavě si Violu změřil. „Kdybyste si časem na něco třeba *vzpomněla*... zavolejte mi. A teď,“ nácpal se do vrátek, „bych si rád pohovořil s vaším manželem.“

DUBEN

„Už jsme tu měsíc, Filípku.“ Viola nadzvedla chlapcův vozík a ztěžka přesunula kolečka přes vysoký kuchyňský práh. Budu ho muset ze strany něčím podložit, uvažovala. Nebo celou tu dubovou fošnu rovnou vyrvat. Stejně půjde ven, až začneme kopat přípojku. Práce, co měla být hotová dávno před nastěhováním. To by ovšem nesměli do téhle barabizny tak pospíchat. Rychlost a neuvěřitelně nízká cena, za jakou Ondra tuhle nemovitost sehnal, se jí zdály úctyhodné. Nikdo jiný o ten dům nejspíš nestál. Jenže jak ji později poněkud znepokojeně napadlo, pozemky jsou v tomhle městě přece nejdražší. Určitě s Ondrou nebyli jediní zájemci. Někdo zazobanější to mohl klidně koupit a pak nechat zbourat. Postavit nový dům nebo prodat pozemek jako stavební parcelu. A také je tu Garden City. Copak o nich Skočdopole nevěděl? Musel být první, koho oslovili. Jaký měl ten člověk důvod, že chtěl svůj domov prodat zrovna jim? Skutečnost, která jí na klidu rozhodně nepřidávala.

Během prvního týdne stihli vymalovat. O mrtvole na poli a návštěvě policie už téměř nemluvili. Developerskou firmu

vynechali úplně. Viola vycítila Ondrův bezmocný vztek. Vyčítal si, že se předem dostatečně neinformoval a nechal se zaslepit vidinou vlastního levného domku. „Teď je náš,“ konstatoval suše. „Zadlužili jsme se a já ho opravím. Nehnu se odtud, stejně jako naši sousedé. Jestli se někdo z Garden City pokusí strčit sem nos, srazím ho ze schodů už mezi vrátkama.“

Jonáše přihlásili do družiny. Potřebuje kamarády. A hlavně tak bude v tomhle domě trávit co nejmíň času. Myšlenka, kterou dusila v podvědomí, aby si ji nemusela přiznat. „Jen do konce školního roku,“ odůvodnila chlapci svoje rozhodnutí. „Budu mít víc času to tady uklidit. Po prázdninách už začneš chodit ze školy rovnou domů.“

Rozvěsila obrázky. Ocenila, jak výrazně se v místnosti změnila atmosféra, když něčím zaplnila do té doby holé, obílené zdi. Ulevilo se jí. Konečně mohla roztrdit a uklidit knihy. Činnost, která přichází na řadu vždycky mezi posledními. Ondřej dodržel slib, přitloukl na zeď kovová držadla a přišrouboval na ně ohoblovaná stavební prkna.

„Ani je nenatírej,“ řekl omluvně. „Je to čerstvé dřevo, potřebuje vyschnout. Až dodělám vodu a odpady, seženeme něco lepšího.“ Snažil se, ale Viola z jeho hlasu přece jen vycítila závan pochybností. Seženeme, případně rovnou *koupíme* – tahle dvě slova se během posledních týdnů stala pojmem, který budou muset oba vždycky pečlivě zvážit.

S obrázky a knihami na zdech vyhlížel pokoj mnohem útulněji. Okna vedla na jihovýchod a Viola doufala, že v jarním slunci se dlouho neobývaný prostor konečně ohřeje.

Rozvržení místností jí připadalo přinejmenším nelogické. Původně dům asi naprojektovali do čtverce, ale při realizaci jim zbylo volné, nezastavěné místo ve tvaru L na severozápadní straně, hned vedle zahradních dveří. Vešla by se tam minimálně ještě jedna prostorná místnost. Nebo zimní zahrada, zasnila se. Možná jim došly peníze. Že by kvůli financím vynechali téměř čtvrtinu stavby, ale věžičky na střeše se